

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 709/2013-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť M. Z. – D., Z. H., zastúpeného advokátom JUDr. V. Š., H., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Humenné v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 205/2010 a jeho rozsudkom zo 17. apríla 2012 a postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Co 122/2012 a jeho rozsudkom z 21. marca 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Z. – D. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. augusta 2013 doručená sťažnosť M. Z. – D., Z. H. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. V. Š., H., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl.

46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 205/2010 a jeho rozsudkom zo 17. apríla 2012 (ďalej aj „napadnuté konanie a rozhodnutie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Co 122/2012 a jeho rozsudkom z 21. marca 2013 (ďalej aj „napadnuté konanie a rozhodnutie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ je v procesnom postavení žalovaného účastníkom konania o zaplatenie sumy 5145 € s prísl., vykonanie demontáže výrobkov dodaných na základe zmluvy uzavretej 24. júla 2007 a ich prevzatie vedeného okresným súdom pod sp. zn. 18 C 205/2010.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že *„Krajský súd Prešov ako odvolací súd potvrdil svojím Rozsudkom č. 20 Co/122/2012 zo dňa 21. 03. 2013 (dor. 05. 06. 2013), Rozsudok Okresného súdu Humenné č. 18 C/205/2010 zo dňa 17. 04. 2012 (17. 04. 2012), ktorým uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5 145,- € a vykonať demontáž a prevzatie výrobkov dodaných podľa kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a sťažovateľom dňa 24. 07. 2007. Zároveň zaviazal sťažovateľa uhradiť žalobcovi trovy konania, výška ktorých bude určená samostatným uznesením.*

Porušenie svojho ústavného práva podľa čl. 20 Ústavy SR a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vidí sťažovateľ najmä v tom, že prvostupňový ani odvolací súd sa v svojich rozhodnutiach nevysporiadali so skutočnosťou, že žalobca nepreukázal zaplatenie sumy, ktorú žiada vrátiť od sťažovateľa a ktorú sťažovateľ je podľa napadnutých rozsudkov povinný žalobcovi uhradiť.

Prvostupňový aj odvolací súd takisto nesprávne aplikovali ustanovenia OZ o zodpovednosti za vady. Petit znejúci na demontáž a prevzatie výrobkov je celkom nelogický, navyše ak ide o výrobky prevažne z materiálu žalobcu, ktoré sa navyše po ich namontovaní do stavby stali jej súčasťou v zmysle § 120 ods. 1 OZ“.

Podľa názoru sťažovateľa «na obidvoch súdoch došlo k nesprávnemu výkladu ust. § 645 ods. 2 OZ, a to v prospech žalobcu. V konaní bolo dostatočne preukázané, že sťažovateľ žalobcu na vadnosť materiálu viackrát upozornil a tak sa zbavil zodpovednosti za vady spôsobené týmto nekvalitným materiálom. Prvostupňový aj odvolací súd však vyvodzujú zodpovednosť sťažovateľa za tieto vady zo skutočnosti, že nevyužil možnosť odstúpiť od zmluvy pre vadnosť materiálu. Takýto výklad je pri použití pravidiel formálnej logiky používanej v právnej teórii absolútne neprípustný. Zo znenia tohto paragrafu predsa jednoznačne vyplýva, že upozornenie objednávateľa na vadnosť jeho materiálu je liberačným dôvodom pre zhotoviteľa.

Ani jeden z konajúcich súdov sa tiež nevysporiadal so sťažovateľom viackrát uvádzanou skutočnosťou, že v danom prípade nejde o vzťah spotrebiteľskej zmluvy. Obidva súdy len konštatujú, že vzťah medzi sťažovateľom a žalobcom je spotrebiteľským vzťahom, bez toho aby toto svoje tvrdenie opreli o relevantné zákonné dôvody, a to znova v prospech žalobcu. „Kúpna zmluva uzavretá medzi zmluvnými stranami“ zo dňa 24. 07. 2007 nemôže byť v žiadnom prípade zmluvou spotrebiteľskou, chýba totiž jeden nevyhnutný pojmový znak, ktorý vyžaduje smernica č. 93/13/EHS, a to: „spotrebiteľ nemôže individuálne ovplyvniť podmienky dojednané v zmluve, ktoré vopred určil dodávateľ.“ V spore bolo preukázané, že zmluvu vypracoval žalobca (teda prípadný spotrebiteľ) a navyše v danom prípade ide o celkom individualizovanú zmluvu, čo je z jej znenia nepochybné.

Sťažovateľ zároveň počas celého konania trval na svojich tvrdeniach, že vzájomné práva a povinnosti účastníkov zo zmluvy - „Kúpna zmluva uzavretá medzi zmluvnými stranami“ (ďalej len „zmluva“) z 24. 07. 2007 zanikli v súlade s čl. II. v nadväznosti na znenie čl. IV tejto zmluvy, ale toto konajúce súdy nerešpektovali a teda aj v tomto prípade došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci v neprospech sťažovateľa».

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza, že „obidvoma rozhodnutiami prvostupňového aj odvolacieho súdu bolo porušené základné právo garantované Ústavou Slovenskej republiky v čl. 47 ods. 3 a to, že všetci účastníci sú v konaní pred súdmi rovní. Konajúce súdy vo viacerých prípadoch porušili zásadu rovnosti účastníkov konania, keď predložené dôkazy ako aj použitie právnych noriem vykladali len v prospech jedného účastníka, čím

bolo podľa sťažovateľa porušené aj jeho ústavné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Zároveň tým, že konajúce súdy zaviazali sťažovateľ na zaplatenie sumy, ktorej výška nebola v konaní preukázaná a zaplatenie ktorej je podľa sťažovateľa premlčané porušili jeho základné právo upravené v čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd V Humennom vo veci vednej pod sp. zn. 18 C 205/2010 a Krajský súd v Prešove vo veci vedenej pod sp. zn. 20 Co/122/2012 porušili základné právo M. Z. – D.... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 47 ods. 3 ústavy garantujúce rovnosť účastníkov konania a jeho základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudok Okresného súdu v Humennom č. 18 C/205/2010 zo dňa 17. 04. 2012 a Rozsudok Krajského súdu v Prešove 20 Co 122/2012 zo dňa 21. 03. 2013 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu v Humennom na ďalšie konanie.

Okresný súd v Humennom a Krajský súd v Prešove sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť M. Z...., trovy konania pre ústavným súdom.“

Sťažovateľ zároveň žiada, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť rozsudku okresného súdu sp. zn. 18 C 205/2010 zo 17. apríla 2012.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným postupom a rozsudkom okresného súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom,

musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľ sťažnosťou napáda postup okresného súdu v namietanom konaní a namietaný rozsudok okresného súdu vydaný v tomto konaní.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ využil svoje právo podať proti namietanému postupu a rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným postupom a rozsudkom krajského súdu

K úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd.

Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkým

zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavit' nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Účelom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je v prvom rade zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia

sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument

strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy rovní. Zásada rovnosti strán v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd (PL. ÚS 43/95, II. ÚS 35/02, II. ÚS 121/02). To znamená, že všetci účastníci súdneho konania majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán (III. ÚS 108/2013).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj krajský súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd považoval za potrebné z hľadiska limitov ústavnej kontroly rozhodnutí všeobecných súdov poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v namietanom konaní a jeho namietaným rozsudkom.

Sťažovateľ v sťažnosti predovšetkým namieta, že krajský súd:

1. nesprávne aplikoval ustanovenia zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) o zodpovednosti za vady (ďalej len „prvá námietka“),

2. sa nezaoberal argumentáciou sťažovateľa, podľa ktorého v napadnutom konaní „*nejde o vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy*“ (ďalej len „druhá námietka“), a

3. nesprávne posúdil zánik zmluvného vzťahu medzi účastníkmi napadnutého konania a plynutie premlčacej lehoty (ďalej len „tretia námietka“).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ v procesnom postavení žalovaného podal odvolanie proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 18 C 205/2010 zo 17. apríla 2012, ktorým okresný súd rozhodol, že *„Žalovaný je povinný do 3 dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi sumu 5.145,- eur. Žalovaný je povinný do 30 dní od právoplatnosti rozsudku vykonať demontáž a prevzatie týchto výrobkov dodaných podľa kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovaným dňa 24. 07. 2007:*

z miestnosti č. 102...

Žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi trovy konania, výška ktorých bude určená samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku“.

Krajský súd prvým výrokom rozsudku sp. zn. 20 Co 122/2012 z 21. marca 2013 napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil a druhým výrokom rozhodol, že o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa.

II.2.1 K prvej námietke

Podľa tvrdenia sťažovateľa krajský súd v napadnutom rozsudku nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka o zodpovednosti za vady, čím porušil čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajský súd, citujúc z odôvodnenia rozsudku okresného súdu, uviedol:

„Z vykonaného dokazovania súd mal za preukázané, že materiál na výrobu okien a dverí, okrem vchodových dverí, dodal žalovanému žalobca. Žalovaný na svoju obranu uviedol, že materiál, ktorý mu bol žalobcom dodaný bol vadný, na čo ho upozorňoval. Žalovaný bol osobne pri výbere drevnej hmoty, z ktorej mal vyrobiť dohodnuté výrobky. Samotná skutočnosť, že materiál bol guzovitý bol žalovanému zrejmý už pri jeho prevzatí. Výsluchom svedkov a účastníkov konania boli zistené protichodné tvrdenia o tom, či odporca upozornil navrhovateľa na to, že materiál je vadný do takej miery, že to bude mať vplyv na kvalitu výrobkov. Svedkovia J. C. st., J. C. ml. a P. C. zhodne uviedli, že žalovaný výhrady voči dodanému materiálu nemal a jeho kvalita mu bola známa. Svedok A. M. uviedol, že materiál, z ktorého boli vyrobené okná bol guzovitý, nakoľko išlo o borovicu. Iné vady materiálu zistené neboli. Bol pritom, keď žalovaný na to žalobcu upozornil, na čo žalobca zareagoval tak, že materiál mu dodal v dostatočnom množstve, preto na výrobu okien a dverí má použiť len jeho bezchybné časti.

Napriek tomu, že žalovaný tvrdí, že vady na výrobkoch sú následkom nekvalitného materiálu dodaného žalobcom, z tohto materiálu výrobky vyrobil, žalobcovi dodal a do domu ich namontoval, pričom zákonnú možnosť odstúpiť od zmluvy pre vadnosť dodaného materiálu nevyužil a to aj napriek tomu, že vzhľadom na svoju odbornosť, mal vedieť posúdiť následky použitia nekvalitného materiálu. K uzavretiu zmluvy došlo medzi účastníkmi konania najprv ústnou dohodou a táto bola písomne uzavretá až dňa 24. 07. 2007, teda v čase, keď už časť výrobkov bola vyrobená z materiálu, ktorý žalovanému dodal žalobca. Pri výrobe výrobkov žalovaný s materiálom, ktorý mu dodal žalobca pracoval, teda mal možnosť zistiť jeho vadnosť a napriek tomu, po vyrobení tovaru z dodaného materiálu, písomne uzavrel s žalobcom zmluvu, kde na výrobky poskytol žalobcovi záručnú dobu 5 rokov... Tvrdenie žalovaného, že nezodpovedá za vady výrobkov, nakoľko tieto boli spôsobené nekvalitným materiálom, ktorý mu dodal žalobca, neobstojí.

Žalovaný mal postupovať s odbornou starostlivosťou a nemal takýto nekvalitný materiál od žalobcu prevziať, resp. mal od zmluvy odstúpiť, ak žalobca na vyrobení výrobkov trval aj napriek tomu, že ho upozornil na vady a ich následky. Tieto tvrdenia žalovaného sú účelové, nakoľko sa snaží zbaviť zodpovednosti za vady výrobkov preto, že k podpisu zmluvy a poskytnutiu záručnej doby v dĺžke 5 rokov došlo až v čase, keď prevažná časť výrobkov bolo vyrobená. Ak žalovaný na dodané výrobky poskytol záručnú dobu, počas tejto zodpovedá za zistené vady na nich, pričom ide o zodpovednosť objektívnu“.

Krajský súd ďalej v napadnutom rozsudku uviedol, že „Prvostupňový súd rozhodol na základe skutkového stavu, ktorý má oporu vo vykonanom dokazovaní. Vo vzťahu k právnemu posúdeniu veci odvolací súd považuje odôvodnenie preskúmaného rozsudku za vecne správne a osvojuje si ho. Na zdôraznenie správnosti a v súvislosti s odvolacími dôvodmi odvolací súd dopĺňa.

V prvom rade odvolací súd v súvislosti s odvolacími námietkami poznamenáva, že žalovaný nesprávne uvádza, že upozornením žalobcu na nevhodný materiál sa svojim zodpovednosti za vady spôsobené týmto nekvalitným materiálom zbavil.

Podľa § 637 OZ ak má objednávateľom dodaný materiál nedostatky, ktoré bránia riadnemu vyhotoveniu diela, zhotoviteľ je povinný na to objednávateľa bez zbytočného odkladu upozorniť. Rovnakú povinnosť má zhotoviteľ aj vtedy, ak objednávateľ žiada, aby bolo dielo vykonané podľa pokynov, ktoré sú nevhodné. Ak objednávateľ napriek upozorneniu zhotoviteľa trvá na objednávke, zhotoviteľ môže od zmluvy odstúpiť.

Citované ustanovenie upravuje povinnosť zhotoviteľa diela (žalovaného) upozorniť objednávateľa (žalobcu), že ním dodaný materiál má nedostatky. V prípade, že objednávateľ napriek upozorneniu trvá na objednávke, môže zhotoviteľ diela (žalovaný) od zmluvy odstúpiť. V prípade, že od zmluvy zhotoviteľ diela (žalovaný) neodstúpi, zodpovedá za škody i za vady diela, a to tak, ako keby nebol dodaný nevhodný materiál“.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd vykonal výklad platných právnych predpisov, ktorý nie je svojvoľný a nepopiera zmysel interpretovaných a aplikovaných právnych noriem, aj keď pripúšťa, že vo vzťahu k interpretácii uplatnenej krajským súdom možno mať určité výhrady.

Ide najmä o argumentáciu krajského súdu týkajúcu sa práva sťažovateľa odstúpiť od zmluvy v prípade, ak objednávateľ napriek upozorneniu na vady dodaného materiálu trvá na zhotovení veci. Ústavný súd poznamenáva, že v danom prípade ide o možnosť, nie povinnosť zhotoviteľa odstúpiť v takomto prípade od zmluvy. Teda ak napriek upozorneniu na vady dodaného materiálu objednávateľ na zhotovení veci trvá, zhotoviteľ nezodpovedá za prípadné vady, ktoré vzniknú v dôsledku nedostatkov použitého materiálu, napriek tomu, že nevyužil svoje právo odstúpiť od zmluvy.

Ústavný súd k uvedenému dodáva, že v napadnutom konaní bolo úlohou sťažovateľa preukázať jednak to, že žalobcu upozornil na nedostatky ním dodaného materiálu, a tiež to, že žalobca napriek upozorneniu na vady materiálu na jeho použití trval. V napadnutom rozsudku krajského súdu je uvedené, že „Svedok A. M. uviedol, že materiál, z ktorého boli vyrobené okná bol guzovitý, nakoľko išlo o borovicu. Iné vady materiálu zistené neboli. Bol pritom, keď žalovaný na to žalobcu upozornil, na čo žalobca zareagoval tak, že materiál mu dodal v dostatočnom množstve, preto na výrobu okien a dverí má použiť len jeho bezchybné časti“. Z citovanej výpovede svedka zjavne nemožno vyvodit' záver o tom, že žalobca súhlasil s použitím vadného materiálu napriek upozorneniu sťažovateľa, pričom zo spisovej dokumentácie vyplýva, že iné dôkazy na podporu svojich tvrdení sťažovateľ nepredložil. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno. Keďže sťažovateľ pokračoval v zhotovovaní vecí z chybného materiálu bez toho, aby žalobca vyhlásil, že na takomto zhotovení trvá, sťažovateľ sa nezbavil zodpovednosti za vady.

Na základe uvedeného (aj pri zohľadnení možných výhrad voči interpretácii aplikovaných právnych noriem krajským súdom) ústavný súd dospel k záveru, že v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci neexistuje medzi obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu v časti týkajúcej sa prvej námietky taká príčinná súvislosť, ktorá by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie signalizovala možnosť reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto v tejto

časti v súlade so svojou konštantnou judikatúrou vyhodnotil sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú.

II.2.2 K druhej námietke

Sťažovateľ namieta, že krajský súd sa nezaoberal jeho argumentáciou, podľa ktorej v napadnutom konaní „*nejde o vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy*“, čím podľa jeho názoru porušil čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že *«Kúpna zmluva uzavretá medzi zmluvnými stranami zo dňa 24. 07. 2007 nemôže byť v žiadnom prípade zmluvou spotrebiteľskou, chýba totiž jeden nevyhnutný pojmový znak, ktorý vyžaduje smernica č. 93/13/EHS, a to: „spotrebiteľ nemôže individuálne ovplyvniť podmienky dojednané v zmluve, ktoré vopred určil dodávateľ.“ V spore bolo preukázané, že zmluvu vypracoval žalobca (teda prípadný spotrebiteľ) a navyše v danom prípade ide o celkom individualizovanú zmluvu, čo je z jej znenia nepochybné»*.

Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uviedol:

„... odvolací súd dodáva, že dodávateľ (žalovaný) musí pristupovať k spotrebiteľovi (žalobcovi) s odbornou starostlivosťou, do ktorej spadá aj riadne vyúčtovanie dodaného produktu. Zistené nedôslednosti, ktorú sú evidentné vo vzťahu k účtovníctvu, nemôžu byť na ťarchu spotrebiteľa. Preto v rámci interpretačného pravidla pri výklade zmluvy súd nemohol neochrániť dobromyseľného spotrebiteľa“.

Pojem spotrebiteľská zmluva možno vymedziť v širšom a užšom zmysle. V širšom zmysle to bude každá zmluva uzatváraná medzi spotrebiteľom a dodávateľom. V užšom zmysle pôjde o tie spotrebiteľské zmluvy, ktoré sú všeobecne upravené v § 52 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka. Problematiku ochrany spotrebiteľa však nemožno stotožňovať len so spotrebiteľskou zmluvou upravenou v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

Z citovanej časti napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že zmluvu uzatvorenú medzi žalobcom a sťažovateľom posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu v širšom zmysle a žalobcovi (spotrebiteľovi) poskytol ochranu vyplývajúcu z tohto právneho vzťahu.

Na základe uvedeného ústavný súd zastáva názor, že ani medzi obsahom druhej námietky sťažovateľa uplatnenej proti namietanému konaniu a rozsudku krajského súdu a ním označenými základnými právami podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej aj vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa týkajúcej sa druhej námietky.

II.2.3 K tretej námietke

Podľa tvrdenia sťažovateľa krajský súd v napadnutom rozsudku nesprávne posúdil zánik zmluvného vzťahu medzi účastníkmi namietaného konania a plynutie premlčacej lehoty, čím porušil čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajský súd, citujúc z odôvodnenia rozsudku okresného súdu, uviedol:

„Zmluva, ktorú účastníci konania uzavreli a označili ako kúpnu zmluvu, podľa obsahu spĺňa náležitosti zmluvy o zhotovení veci na zákazku a zmluvy o dielo, nakoľko jej predmetom bol aj výkon prác žalovaného, výsledkom ktorého bol tovar, ktorý mal dodať a namontovať na dom žalobcu.

Žalovaný vyrobený tovar dodal žalobcovi postupne tak, že v mesiaci máj 2007 mu dodal a namontoval vyrobené okná a potom mu dodal dvere, pričom dodávku ukončil v auguste 2007.

Žalobca reklamoval vady dodaného tovaru u žalovaného listom zo dňa 09. 06. 2008, v ktorom žiadal odstránenie vád a to opravu rozbitého skla na vchodových dverách a opravu odlepenej lišty, opravu vypadnutej guzy z rámu okna, opravu olupujúceho sa vonkajšieho náteru z rámu viacerých okien a opravu vonkajších dvier zadného vchodu

a vchodu do kotolne, ktoré sú nekvalitne spracované, je na nich postekaná farba a vyteká z nich živica. Zároveň žiadal o dodanie okna, ktoré mu dodané nebolo. Žalovaný o uplatnení reklamácie dňa 15. 06. 2008 žalobcovi vydal potvrdenie.

Listom zo dňa 04. 08. 2010 žalobca u žalovaného opätovne reklamoval odstránenie nedostatkov na dodanom tovare.

Žalobca vzhľadom na to, že žalovaný neodstránil vady dodaných výrobkov, listom zo dňa 29. 09. 2010 mu oznámil zrušenie zmluvy, z dôvodu, že pre veľký počet vád nemôže riadne vec užívať a v dôsledku týchto vád mu na dome vzniká škoda. Zároveň žalovaného vyzval na vrátenie sumy 5 145 eur do 18. 10. 2010 a demontáž výrobkov v čo najkratšom čase.

Súd, aby mohol vo veci rozhodnúť s prihliadnutím na kvalitu výrobkov žalovaným dodaných žalobcovi musel zistiť, či išlo o také vady dodaného tovaru, ktoré sú neodstrániteľné a v dôsledku ktorých žalobca nemôže veci využívať riadnym spôsobom, preto nariadil vo veci znalecké dokazovanie.

Za neodstrániteľnú vadu možno považovať jednak vadu, ktorú z hľadiska súčasných poznatkov vedy a techniky nemožno odstrániť, a jednak vadu, ktorá je síce z technického hľadiska odstrániteľná, ale náklady spojené s jej odstránením vo vzťahu k hodnote veci by zjavne boli neekonomické a neúčelné.

Za neodstrániteľnú vadu tiež možno považovať aj vadu, ktorá nebola odstránená v lehote na to určenej právnym predpisom, dohodou strán alebo jednostranným vyhlásením scudziteľa, teda v záručnej dobe.

Zo znaleckého posudku jednoznačne vyplýva, že vady dodaného tovaru žalovaným sú neodstrániteľné, bránia užívať tovar riadnym spôsobom, pričom majú za následok aj to, že na rodinnom dome žalobcu vznikajú škody. Tieto vady na dodanom tovare nie je možné odstrániť ani po demontáži výrobkov zo stavby a už vôbec nie v stavbe.

Z uvedených dôvodov, zrušenie zmluvy zo strany žalobcu súd považoval za dôvodné a právne účinné a to aj s prihliadnutím na to, že žalovaný napriek opakovaným reklamáciám vady na výrobkoch neodstránil a vydané výrobky nevymenil v priebehu v zmluve dohodnutej 5 ročnej záručnej doby. Žalobcovi záručná doba na dodané výrobky márne neuplynula, pretože zistené vady dodaného tovaru u žalovaného reklamoval riadne a včas.

Žalovaný na svoju obranu uviedol aj to, že ku zániku zmluvy došlo podľa čl II. zmluvy tým, že žalobcovi v stanovenom termíne, t. j. do 19. 08. 2007, neboli dodané všetky výrobky a od tejto doby mal žalobca možnosť požadovať vrátenie bezdôvodného obohatenia v dvojročnej premlčacej dobe, ktorá mu márne uplynula, keďže žalobu na súd podal až 27. 10. 2010. Z tohto dôvodu vzniesol námietku premlčania nároku žalobcu. Vzhľadom na to, že žalovaný poskytol žalobcovi na dodané výrobky 5 ročnú záručnú dobu, nedošlo k premlčaniu nároku žalobcu, nakoľko tento u žalovaného v záručnej dobe reklamoval vady výrobkov a až v dôsledku ich neodstránenia od zmluvy odstúpil. Od účinného odstúpenia od zmluvy začala žalobcovi plynúť dvojročná premlčacia lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 457 Občianskeho zákonníka.

O zrušení zmluvy ide aj vtedy, keď niektorý účastník zmluvy od zmluvy odstúpil, či už na základe oprávnenia obsiahnutého v zmluve, alebo na základe skutočností uvedených v zákone. Odstúpením od zmluvy sa zmluva zrušuje od začiatku, ak nie je právnym predpisom alebo účastníkmi dohodnuté inak.

V danom prípade platným zrušením zmluvy došlo k jej zrušeniu od začiatku v zmysle § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka a podľa § 457 Občianskeho zákonníka, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal“.

Krajský súd ďalej uviedol, že «Pokiaľ odvolateľ poukazuje na to, že zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania bola zmluvou fixnou, ani tento záver nie je správny.

Ak bol v zmluve určený presný čas plnenia a zo zmluvy alebo z povahy veci vyplýva, že na oneskorenom plnení nemôže mať veriteľ záujem, musí veriteľ oznámiť dlžníkovi bez zbytočného odkladu, že na plnení trvá; ak tak neurobí, zmluva sa od začiatku zrušuje (§ 518 OZ).

Medzi účastníkmi zmluvného vzťahu (žalobcom a žalovaným) bol dohodnutý termín dodania predmetu zmluvy a montáže na deň 19. 8. 2007. Zo zmluvy ani z povahy veci nevyplýva, že na oneskorenom plnení žalobca nemal záujem. V tomto smere je podstatné zistenie, že k dodaniu a montáži okien v konečnom dôsledku došlo.

Podľa § 648 ods. 2 OZ ak ide o vadu, ktorú nemožno odstrániť a ktorá bráni tomu, aby sa vec mohla podľa objednávky riadne užívať ako vec bez vady, má objednávateľ právo na zrušenie zmluvy. To isté právo mu prislúcha pri odstrániteľných vadách, ak pre opätovné

vyskytnutie sa vady po oprave alebo pre väčší počet vád nemôže vec riadne užívať. Ak ide o neodstrániteľnú vadu, ktorá však nebráni riadnemu užívaniu veci podľa objednávky, má objednávateľ právo na primeranú zľavu.

Odvolaací súd má však za nepochybné, že žalobca podaním zo dňa 29. 9. 2010 odstúpil od zmluvy z dôvodu, že pre väčší počet vád nemôže vec riadne užívať (čl. 10). Uvedenú skutočnosť o existencii väčšieho počtu vád, ktoré bránia riadnemu užívaniu veci, potvrdil i súdny znalec v podanom znaleckom posudku: „Jedná sa o poruchy a závady takého rozsahu, že bránia rodinný dom užívať riadnym spôsobom“ (čl. 75).

V súvislosti s vrátením bezdôvodného obohatenia odvolaací súd poukazuje na judikatúru, v zmysle ktorej:

„Při posuzování práva na vzájemné vrácení plnění ze zrušené smlouvy o zhotovení věci na zakázku z občanem dodaného materiálu není rozhodné, zda občanem dodaný materiál byl již zčásti nebo zcela zpracován, popřípadě zda z něho již byla zhotovená požadovaná věc. Za splnění předpokladů vyplývajících z ustanovení § 457 odst. 1 o. z. může tu být vždy věc vrácena občanovi a nejde o případ nemožnosti vrátit věc ve smyslu ustanovení § 458 o. z. odůvodňující jen poskytnutí peněžité náhrady.

Zruší-li občan smlouvu o zhotovení věci na zakázku z dodaného materiálu (§ 263 a násl. o. z.), je organizace povinna vrátit občanovi zaplacenou cenu služby i občanem dodaný materiál (ať již v jakémkoliv stadiu rozpracování, anebo již jako dokončenou věc) proti povinnosti občana vrátit organizaci případný neoprávněný majetkový prospěch představující zhodnocení dodaného materiálu (R 12/1989)“.

Zrušením zmluvy vzniklo medzi objednávateľom a zhotoviteľom (žalobcom a žalovaným) právny vzťah bezdôvodného obohatenia, t. j. každý z účastníkov zmluvy je povinný druhému účastníkovi vrátiť všetko, čo mu podľa nej bolo plnené (§ 457 OZ). Prvostupňový súd preto správne postupoval, ak zaviazal žalovaného na zaplatenie žalobcovi 5 145 Eur i na vykonanie montáže a demontáže výrobkov špecifikovaných vo výroku napadnutého rozsudku».

Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že odvolaací súd sa vysporiadal s otázkou zrušenia zmluvného vzťahu medzi účastníkmi konania, ako aj práv z neho vyplývajúcich, pričom príslušnú časť napadnutého rozhodnutia

odvolacieho súdu (týkajúcu sa tretej námietky, pozn.) nemožno považovať ani za zjavne neodôvodnenú, ani za arbitrárnu. Ústavný súd rešpektuje, že je primárnou úlohou všeobecného súdu vykladať zákony a ďalšie právne predpisy, pričom právny názor krajského súdu a jeho závery možno v posudzovanej veci považovať za zrozumiteľné a logické, a preto z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné.

Sumarizujúc dosiaľ uvedené, ústavný súd v časti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. dohovoru postupom krajského súdu v namietanom konaní a jeho namietaným rozsudkom, sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu namietanými konaniami a rozsudkami okresného súdu a krajského súdu

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocésne princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu by bolo teda možné uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocésnych princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (napr. II. ÚS 78/05 alebo IV. ÚS 326/07).

Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, nemohlo dôjsť k porušeniu

základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy ani jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, odmietol pri predbežnom prerokovaní aj túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2013